

wordt voor de leerlingen. Het huishouden wordt geregeld door een viertal plaatselijke dames, koken gebeurt ook nog op die typische manier: wat houtskoolblokken tussen drie keien en daarbovenop een zwarte gedeukte kookpot. Enkele meters verder wordt op dezelfde manier een grote kuip water warm gemaakt om de was te doen; alles is hier handwas!

De volgende dag bezoeken we één van de scholen van de missie, St. Leo, gemengde lagere school voor zo'n 530 leerlingen waarvan 300 intern. Alle gebouwen zijn eenvoudig, maar vrij proper. Van een afwerking zoals wij die kennen is geen sprake: alle vloeren zijn van ruw beton, de daken zijn van metalen platen, muren van snelbouwblokken. Maar er zijn leerkrachten, leerlingen, leslokalen, een lessenpakket en diploma's en daarmee heb je dus een volwaardige school. De samenstelling en het niveau van het studiepakket moet zeker niet onderdoen voor onze normen.

Vrijdag: bezoek aan de St. Margreth's Girls Secondary school. Dit project is groter, gedeeltelijk nog in aanbouw, en zal na voltooiing plaats bieden aan 900 middelbare scholieren. Deze school heeft zelfs een computerlokaal (Powered by Randstad)! Er zijn grootse plannen voor wateropvang- en zuiveringsinstallaties, aanleg van betere sanitaire ruimtes en moderne

keukens. Bij ons bezoek zijn de werken volop bezig. En er wordt reeds nagedacht over volgende uitbreidingen...

Bij het zien van deze concrete verwezenlijkingen - en ook het enthousiasme van de leerlingen - vermindert dat gevoel van uitzichtloosheid in grote mate. Hier wordt hulp verleend op de meest zinvolle manier: die jonge mensen, door scholing, de kans geven om hun problemen op de duur zelf op te lossen! Dat moet uiteindelijk toch de bedoeling zijn!"

En net dat was de droom van 5 jaar geleden. Een droom van onderwijs, voor kleuters, leerlingen en studenten, voor jongens maar vooral ook voor meisjes. Een droom van een school die ook een thuis mag zijn. Waar kinderen niet enkel dromen van maar ook betere kansen krijgen op een mooiere toekomst. Ook in het nieuwe jaar dromen we verder en zetten we ons hier weer voor 100% voor in. Hopelijk droomt en werkt u met ons mee.

Rest ons alleen nog, ook en vooral namens pater Albert Bolle, deze toch alweer zesde nieuwsbrief af te sluiten met een oprecht "Dank u wel" voor alle sympathie en steun tijdens het afgelopen jaar en u, met de woorden van onze Bollé Bolléer, Dette, een gezond 2012 toe te wensen:

2012 wordt een enig jaar,
om te genieten, te praten,
plannen te maken!
En in kleine dingen weten ...
we houden van mekaar!

Marie-Jeanne Claes
Secretaris

Oger Vaes
Voorzitter

Bollé Bollé vzw

p/a salviaaan 29
3191 schiplaken
BE 0825.243.930
tel. +32 (0) 15 61 48 27
gsm +32 (0) 497 58 89 00
mail : info@bollebolle.be
http://www.bollebolle.be

NIEUWSBRIEF . 06

09 januari 2012.

Lieve Donateurs/Sympathisanten,

In oktober 2011 trokken vier kernleden van onze VZW, vergezeld van vier donateurs/sympathisanten op reis naar Igunga om de verwezenlijkingen van pater Bolle met zijn ploeg en van kernlid Bram Rumbaut te gaan inspecteren en ook om zelf de handen uit de mouwen te steken. Met zichtbare trots en vreugde stelden ze vast dat het goed was. Het internaatproject voor 900 meisjesstudenten komt stilaan in zijn laatste fase. Nog even stevig doorbijten en het wordt een Tanzaniaans pareltje. Dankzij een engagement van het bisdom Tabora/Tanzania, van de Witte Paters van Afrika en van een paar Europese zuster gemeenschappen is de continuïteit nu ook verzekerd voor het geval dat pater Bolle, 78 lentes jong, toch ooit op pensioen zou gaan. Wij laten hierna een kernlid en een donateur onverbloemd aan het woord, want daar hebt U recht op.

Uit het dagboek van Bieke Thys, kernlid:

"Toen hij me in 2006 na de graduation day op de lagere school vroeg of het niet mooi zou zijn als we over enkele jaren de eerste graduation van een volledig Engelstalige school in dit Tanzaniaanse dorpje zouden kunnen vieren, knikte ik dromerig: ja, dat zou inderdaad mooi zijn.

'Hij' is pater Bolle en die 'enkele jaren' werden jaren waarin onbekenden met eenzelfde passie elkaar vonden, vrienden werden en samen droomden. Jaren waarin mijn kennis van het Swahili en het aantal stempels in mijn internationaal paspoort gestaag stegen. Jaren waarin scholen werden overgedragen en nieuwe werden gesticht. Jaren vol zonneshijn met helaas af en toe een zwarte dag. Jaren van hard werken, hier en

ginds, van geven en nemen en van veel, heel erg veel Voorzienigheid. Er werd gebouwd en ...

Een luid applaus verjaagt mijn gedachten en brengt me terug naar de graduation hall. Samen met Oger en Ludo vertegenwoordig ik onze vzw op -inderdaad- de allereerste graduation day van onze Engelstalige lagere school 'St. Leo The Great English Medium Pre- And Primary School'. 89 meisjes en jongens zullen vandaag de school verlaten om aan hun middelbare schoolcarrière te beginnen. De festiviteiten starten naar Afrikaanse gewoonte 2 uur na het aanvangsuur. Na de speechen van zowat alle leden van de 'high table' en dat zijn er nogal wat, zijn de leerlingen aan de buurt. De

afgestudeerden zijn voor de gelegenheid uitgedost in een prachtig pak met bijhorende vlinderdas voor de heren en een rok en make-up voor de dames. Ze verblijden ons met toneelstukjes, liedjes, voordrachtsessies en een heuse modeshow. Ouders en familieleden zijn talrijk aanwezig en ook de andere leerlingen genieten met volle teugen.

Ikzelf bevolk samen met Oger Vaes, Ludo Schelkens en enkele zusters een soort ere-rij aan de zijkant van het podium en wanneer ik de festiviteiten gade sla, overvalt me een enorm gevoel van fier- en dankbaarheid. Trots op het feit dat pater Bolle dit samen met zijn volk en met onze (lees uw) hulp, uit Vlaanderen, Nederland, Duitsland en Spanje, heeft kunnen verwezenlijken. Dankbaar dat we dit kunnen en mogen doen, dat deze kinderen de kans krijgen om verder te dromen en dat ik deze toch wel historische dag van op de eerste rij kan meemaken.

Maar dit bezoekje is meer dan alleen diploma's uitreiken. Naast het meevieren is deze trip vooral bedoeld om te kijken hoe het er daar ter plaatse allemaal aan toegaat. Wat er nog moet, hoe het beter kan en hoe het later moet. Het ziet er goed uit, daar in Igunga. Ook op de middelbare school. In januari kan de volgende lichting starten en in het najaar van 2012 zullen ook hier de eerste meisjes afstuderen. Nu alle leslokalen en slaapzalen afgewerkt zijn kan er gestart worden met een van de laatste fases. Het bouwen van de labo's, de administratieve lokalen, de inrichting van de keukens,... Enkele kleine werkjes worden door ons ter plaatse uitgevoerd en zo vullen we onze dagen in Igunga met het plaatsen van regentonnen en goten, het vervangen van muskietengaas in de slaapkamerramen, het geven van computerles en het rondleiden van enkele gasten. We hebben immers het genoeg Helmut, een Beierse vriend-priester van pater Bolle te mogen ontvangen. Samen met enkele vrienden bezoekt hij alle plaatsen waar pater Bolle de afgelopen decennia heeft vertoefd. Het wordt een blij weerzien tussen oude bekenden.

Ook in onze laatste week wordt het aantal gasten in de missiepost verhoogd. Antoon Verelst (kernlid en reizende fotograaf), André Wolfs (donateur/sympathisant en schrijvende dakwerker), André Blanchard (donateur en filmende Afrika-kenner) en het echtpaar Gust en Marie-Louise Verdrengh (donateurs/sympathisanten en wandelende encyclopedieën) zijn samen met ons, de drie Igungagangers, vertrokken in Zaventem maar na aankomst in Mwanza hebben zij een meer toeristische route ingeslagen. Na twee weken vonden ze het echter hoog tijd om eens te kijken of het leven in Igunga nu echt is wat vrienden en familieleden erover vertellen. Voor Antoon is Igunga al lang geen onbekend terrein meer maar voor de andere vier is er tijdens deze eerste reis naar Igunga nog heel wat te ontdekken. De eerste indrukken worden vastgelegd op fotografische plaat, op film en in geschreven vorm."

Voor deze nieuwsbrief onthult André Wolfs met veel plezier een stukje uit zijn dagboek:

"Na 2 weken rondreizen over meestal abominabele wegen bereiken we Igunga, de eindbestemming van onze Tanzania-reis. Het was in elk geval nooit de bedoeling om alleen de toeristische trekpleisters te bezoeken. We hebben van de

14-daagse rondreis slechts een 4-tal dagen doorgebracht in de 'pretparken' van Tanzania, bekend en beroemd overal ter wereld: Serengeti, Ngorongoro en Tarangire National Park. De rest van ons verblijf was verdeeld tussen stadjes, dorpen en gehuchten daartussen en op de weg naar Igunga. Om de al dan niet zinvolle werking van het Bollé-Bollé-project te kunnen inschatten, vond ik het nodig om ook andere aspecten van het Tanzaniaanse dagelijkse leven zelf gezien te hebben.

De parken zijn prachtig, een wereld apart om in rond te rijden en plaatjes te schieten, maar enkel bedoeld voor rijke buitenlandse toeristen. En natuurlijk belangrijk voor het behoud en de bescherming van bepaalde diersoorten, maar de doorsnee-Tanzaniaan leeft in een heel andere wereld...

De steden die we bezochten gaven een vuile, rommelige en chaotische indruk en de daartussen liggende dorpen ademden daarbij ook nog een impressie uit van constante grote armoede. Je ziet dit overal, aan grote en kleine dingen. Alles lijkt in verval, niets lijkt te worden onderhouden, verzorgd of bijgewerkt. De woningen zijn kleine stalletjes, in het beste geval opgetrokken uit cementblokken en metalen golfplaten, allemaal in hetzelfde grijs, geen glas in de ramen, wel overal tralies. Er wordt geen poging gedaan om de boel wat op te frissen of wat aangenamer te maken. Sanitair is kapot, onbruikbaar en/of smerig...

Watertekort in dit droge seizoen zal zeker een oorzaak zijn, maar je ziet duidelijk dat dit verval al langer gaande is. Iedereen heeft hier wel iets te verkopen, ieder huisje is een winkeltje, maar wie koopt er iets? Alles is hier, voor mij althans, van een somber stemmende troosteloosheid.

Op woensdag 28 september bereiken we, na de lange en zware rit van Babati naar Igunga, over zeer slechte wegen, rond 19u00 de missiepost van Pater Bolle. Het weerzien met Oger, Bieke en Ludo, die de rondreis niet meemaakten, doet deugd. We worden aan Pater Bolle voorgesteld, de charismatische man blijkt zowel fysiek als verbaal goed uit de voeten te kunnen en daarbij ook nog een grapje te kunnen verdragen. Het godsdienstige aspect van zijn missie is hem, in eerste instantie, duidelijk minder belangrijk dan de realiteit van zijn project: het bouwen van scholen om daarmee de nieuwe generatie van de plaatselijke bevolking betere kansen te geven voor de toekomst, via degelijke opleiding.

De missiepost vormt een enclave in het dorp, een paar honderd meter van de hoofdweg. Ze omvat, naast het woongedeelte, ook nog een grote kerk en werkplaatsen, waar een vijftal plaatselijke werklui elke dag bezig zijn met het onderhoud van de gebouwen en de voertuigen. Daarnaast maken ze, van herbruikte materialen, schoolbanken en bedden voor de nieuwe scholen. Geen moderne techniek hier, alles gebeurt met oud (in mijn ogen dus primitief) gereedschap en in een tenenkrukkend gezapig tempo, wellicht aangepast aan het klimaat, want het is hier elke dag drukkend heet (40° C) van 's morgens tot 's avonds. Daarnaast is er ook nog een bescheiden naai-atelier, waar kledij gemaakt

